

Arrest

nr. 285 104 van 20 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraanse nationaliteit, bent u etnisch Arabier en bent u afkomstig uit Ahwaz (Iran). U woonde steeds in uw ouderlijke woning in Ahwaz, en verbleef daarnaast het laatste jaar (vanaf eind 1393/ maart 2015) soms in een huurwoning. Uw ouders en broer verblijven in Iran, uw twee andere broers verblijven om politieke redenen al sinds eind jaren 1990 in Duitsland en Nederland. In 1385 (2006/2007) huwde u met een meisje uit Mashad dat uit een erg gelovige familie kwam. Uw echtgenote bemoeide zich met alle aspecten van uw leven en ook uw schoonfamilie raakte erbij betrokken. Op 02.03.1391 (22.05.2012) werd uw echtgenote zonder uw medeweten van u gescheiden. Omdat de oorzaak van uw huwelijksproblemen in de islam lag, keerde u zich af van uw religie. In datzelfde jaar

leerde u op uw werk E.A. (...) kennen. Op een dag, nadat hij uw negatieve uitlatingen over de islam had gehoord, vroeg hij u waarom u zo'n dingen zei. Hierop vertelde u hem uw levensverhaal. In 07.1393 (september/oktober 2014) vroeg hij u of u de echte god wilde leren kennen. Hij vertelde u over Jezus Christus en bezorgde u een PDF van het heilige boek. Vanaf die dag, wanneer jullie op donderdag alleen op het werk waren, spraken jullie samen over het christendom en kon u hem alle vragen stellen. Naast E.A. (...) waren er soms twee andere collega's bij die ook tot het christendom waren bekeerd: M.M. (...) en A.A. (...). Na zes of zeven maanden, begin 1394 (voorjaar 2015) geloofde u in Christus. Op 21.08.1394 (12.11.2015) was u tijdens de middagpauze eten gaan halen toen u bij terugkeer naar uw werk op de hoek van de straat auto's zag met sirenes en zwaailichten. U zag hoe E.A. (...) en de twee anderen werden meegenomen. U belde uw neef en vertelde hem wat er was gebeurd. Hij vroeg aan een familielid die in jullie straat woont om uw woning in de gaten te houden. Toen deze zag dat er agenten binnenvielen in uw ouderlijke woning, besliste u te vluchten. U vermoedt dat de autoriteiten jullie op het spoor waren gekomen nadat een keer een collega terug naar binnen was gekomen omdat hij iets was vergeten, en jullie op dat moment aan het bidden waren. U vertrok naar Teheran en vloog van daaruit na twee dagen naar Turkije. Na deze dag kwamen er nog drie keer agenten naar uw ouderlijke woning, waarvan de eerste keer drie of vier maanden na uw vertrek. Vanuit Turkije reisde u naar Nederland, waar u in december 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. U ging in Nederland naar de kerk en werd op 10 april 2016 gedoopt. Uw verzoek in Nederland werd geweigerd op 29 september 2016. Eind 2016 reisde u naar Duitsland, waar u in april 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende. In Duitsland ging u naar de kerk en had u christelijke activiteiten zoals het verdelen van informatie op straat. Uw verzoek in Duitsland werd geweigerd omwille van de Dublin-verordening en u keerde in mei 2019 terug naar Nederland, waar u een tweede verzoek indiende op 22 mei 2019. Dit verzoek werd geweigerd op 3 juni 2019. U bleef in Nederland en bezocht enkele malen een (Nederlandse) kerk. In april 2020 vond u een Iraanse kerk in Rotterdam waar u vanaf dan naartoe ging. U neemt tot op heden via Zoom deel aan de vieringen van deze kerk. In Nederland nam u ook enkele keren deel aan een politieke protestactie tegen het Iraanse regime. Vervolgens reisde u naar België, waar u op 29 juni 2021 uw eerste verzoek om internationale bescherming indiende. Naast de online misvieringen, doet u in België aan bijbelstudie met een Iraanse vrouw die in de buurt van uw opvangcentrum woont. Bij terugkeer naar Iran vreest u te worden aangehouden, gemarteld en gedood.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: kopies van uw paspoort, shenasnameh (geboortebboekje) en melikaart (identiteitskaart); kopies van uw Nederlandse en Duitse documenten (vluchtelingenkaarten, zorgkaart en kaart van het opvangcentrum); uw doopcertificaat; een kopie van een brief van de kerk van Kreuzau; een brief van de kerk van Bonn en foto's van uw religieuze activiteiten daar; een brief van de Iraanse kerk in Rotterdam en enkele foto's van uw deelname in Nederland aan enkele protesten tegen het Iraanse regime. Na uw persoonlijk onderhoud maakte u enkele inhoudelijke verduidelijkingen over.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratieve dossier, dient vastgesteld te worden dat u geen aanspraak maakt op het vluchtelingenstatuut of het subsidiaire beschermingsstatuut.

Volgens uw verklaringen heeft u zich in Iran bekeerd tot het christendom en vreest u om die reden vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten. Er dient echter te worden geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen. In dit kader dient vooreerst te worden opgemerkt dat het een eerste negatieve indicatie vormt voor de beweerdte nood aan internationale bescherming dat u reeds eerder een verzoek om internationale bescherming afgewezen zag in een lidstaat van de EU, met name Nederland. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen en uit uw verklaringen blijkt eveneens dat u zich daar beriep op dezelfde problemen en vrees en de Nederlandse autoriteiten oordeelden blijkbaar dat deze geen aanleiding konden geven tot de toekenning van internationale bescherming. In Nederland werd uw verzoek afgewezen omdat, hoewel u op de hoogte was van basale kennis van het christendom, u niet kon overtuigen met uw verklaringen hoe u in een land als Iran in aanraking kwam met het christendom en hoe het proces van bewustwording, acceptatie en verandering heeft plaatsgevonden en hoe u dit persoonlijk heeft ervaren. Zo waren uw verklaringen omtrent uw echtscheiding, uw islamitische activiteiten nadat u zich afkeerde van de islam en de risico's die A. (...) nam door op het werk te evangeliseren niet aannemelijk, en beriep u zich op clichés omtrent geweld in de islam en liefde in het christendom. Uw Bijbelkennis en doop konden niet als doorslaggevend worden beschouwd. U kon niet afdoende duiden

waarom u zich juist bij een evangelische kerkgemeenschap had laten dopen, en uw verklaringen omtrent het verspreiden van de blijde boodschap konden niet overtuigen. Aangezien uw bekering niet geloofwaardig werd geacht, was het niet aannemelijk dat u als gevolg daarvan in Iran in de problemen zou zijn gekomen. Bovendien legde u aangaande uw relaas vage, summiere verklaringen af en bevatte het relaas veel ongerijmde wendingen en toevalligheden. Hierbij werd aangestipt dat het wel erg toevallig was dat u net eten ging halen toen de inval plaatsvond en dat het adres van uw huurwoning niet bij de autoriteiten gekend was, dat het vreemd was dat u niet op de hoogte was van het lot van uw drie kompanen, en dat er aan de manier waarop u Iran verklaarde te hebben verlaten geen geloof kon worden gehecht. (voornemen d.d. 27.9.2016, p. 2-7, beschikking d.d. 29.9.2016, uitspraak van de Rechtbank van Den Haag d.d. 29.11.2016r). Dat u zich daarbij amper bleek te hebben geïnformeerd en kennelijk onwetend bleek omtrent de redenen waarom uw verzoek om internationale bescherming in Nederland werd afgewezen (CGVS, p. 12), getuigt daarenboven van een ernstig en verregaand gebrek aan interesse in uw voorgehouden problemen en situatie en doet manifest afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vermeende nood aan internationale bescherming.

Wat betreft uw vertrek uit Iran, verklaarde u dat u het land aan de hand van uw eigen paspoort op legale wijze via de luchthaven kon verlaten. Uw neef zou hebben geregeld dat u zonder problemen alle controles op de luchthaven kon passeren (CGVS, p. 15). Er kunnen echter grote vraagtekens worden geplaatst bij deze verklaring. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat het, gezien het grote aantal controleposten op de luchthaven, quasi onmogelijk is om zonder problemen door de luchthaven te passeren. Het is weinig aannemelijk dat een persoon ertoe in staat zou zijn om in enkele dagen te kunnen regelen (u verliet uw land twee dagen na het ontstaan van uw problemen) en dat uw neef aldus op de dag van uw voorzien vertrek uit Iran op alle cruciale controleposten in de luchthaven personeel zou kunnen inzetten om u te laten passeren. Dat u, ondanks de door u geschetste vrees voor de Iraanse autoriteiten, trouwens alsnog het risico nam om legaal het land te verlaten ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw vluchtaanleiding.

Aangaande de aanleiding voor uw bekering, verwees u naar uw huwelijk en de problemen die u met uw echtgenote en haar familie zou hebben gekend omwille van het feit dat zij erg gelovig waren. Het is hierbij opmerkelijk dat u, die zelf wel moslim was maar niet echt gelovig, zou huwen met een meisje uit een dergelijke familie. Hiernaar gevraagd, stelde u dat u uw echtgenote en haar familie niet goed kende voor u met haar huwde (CGVS, p. 6). Hoewel u kan worden gevolgd in de redenering dat de normen en waarden in Iran anders zijn, is het weinig aannemelijk dat u en uw schoonfamilie zich over dit aspect niet zouden hebben geïnformeerd, te meer daar u, blijkens de verklaringen die u in Nederland in het kader van uw verzoek aflegde, een verlovingsperiode van negen maanden (rapport nader gehoor, p. 10). Overigens gaf u zelf aan dat een gelovig moslim onder meer aan zijn uiterlijk te herkennen is (CGVS, p. 6-7). Voorts is het opmerkelijk dat u niets wist over de religieuze beleving van E.A. (...), de persoon die u evangeliseerde, over hoe hij christen was geworden en van waar hij zijn kennis aangaande het christendom haalde (CGVS, p. 8). Uw verklaring daarvoor, dat hij het omwille van de veiligheid niet vermeldde, kan geenszins overtuigen in het licht van het feit dat hij wel het risico nam om op de werkvloer de blijde boodschap te verkondigen. Bovendien verklaarde u spontaan dat u niet wist wanneer de twee andere collega's bekeerd waren (CGVS, p. 8), terwijl u in Nederland vertelde dat zij ook door A. (...) werden geëvangeliëerd en dat zij sinds ongeveer een jaar actief waren (rapport nader gehoor, p. 8). Voorts wordt verwezen naar uw verklaring dat A. (...) u reeds na drie maanden na uw start op uw werkplek voor het eerst aansprak over uw negatieve houding ten aanzien van de islam, nadat hij had gezien dat u niet meedeelde aan het gebed en aan de vasten (CGVS, p. 5). Dit komt bevreemdend over gezien het feit dat de vastenperiode in 2012 plaatsvond in juli en augustus, en dus niet in de periode tussen uw aanstelling op het werk en het moment dat A. (...) u zou hebben aangesproken. U begon immers pas in maand 7 van 1391 (september/oktober 2012) op die plaats te werken, na uw echtscheiding (CGVS, p. 5). Verder verklaarde u in Nederland trouwens dat u op uw werk soms nog heeft gebeden, wat op zich dan weer moeilijk te verzoenen valt met uw bewering dat u omwille van uw echtscheiding (die werd uitgesproken op 22 mei 2012) vanaf 2012 niets meer met de islam te maken wilde hebben (rapport nader gehoor, p. 10-11).

Deze elementen zetten de geloofwaardigheid van uw beweerde geloofsovertuiging verder op de helling. Betreffende de directe aanleiding voor uw vertrek uit Iran, verklaarde u dat u op donderdagmiddag eten was gaan halen en bij terugkeer politiewagens zag staan aan uw bedrijf. U zag hoe uw drie collega's, met wie u samen de bijbel bestudeerde, werden meegenomen (CGVS, p. 13). Gevraagd hoe de autoriteiten jullie op het spoor kwamen, verklaarde u dat u er niet zeker van was, maar dat er een paar maanden eerder een andere collega was binnengekomen tijdens jullie sessie (CGVS, p. 14). Toen u in Nederland werd gehoord, verklaarde u echter dat u wagens met zwaailichten aan uw werk zag en precies wist hoe laat het was (rapport nader gehoor, p. 6). Gevraagd hoe u wist dat ze voor jullie kwamen, zei u dat het maar om één reden kon zijn, dat u niet wist wat uw collega's deden toen de politie kwam, dat u hen niet zag (rapport nader gehoor, p. 9). U zag niet dat er daadwerkelijk mensen werden gearresteerd (rapport

nader gehoor, p. 12). U stelde dat het een feit was dat u verraden was, maar wist niet wie het lek was of hoe het stand was gekomen (rapport nader gehoor, p. 9). Deze flagrante tegenstrijdigheden ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Bijgevolg wordt ook uw bekering verder ondergraven.

Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van uw initieel voorgehouden asielrelaas (uw bekering en de daaraan gekoppelde problemen) waarom u uw land van herkomst heeft ontvlucht en het derhalve op bedrieglijke wijze aanvragen van internationale bescherming vanwege de Belgische autoriteiten, hebben uw christelijke activiteiten in Europa duidelijk een opportunistisch karakter die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst aldaar het christelijk geloof zal aanhangen. Ofschoon door het Commissariaat-generaal niet ontkend wordt dat u wel enige kennis betreffende het christendom bezit, dient te worden opgemerkt dat deze kennis door studie kan worden verworven en op zich niets zegt over uw geloofsovertuiging. De door u neergelegde brieven en foto's ter staving van uw kerkgang en doop kunnen onmogelijk aantonen dat uw betrokkenheid oprecht is.

Verder kan voor wat betreft uw in Europa ontwikkelde geloofsactiviteiten (u volgt online misvieringen, bezoekt de kerk, volgt bijbelstudie en uit nazicht van uw facebookprofiel plaatst u online christelijke berichten) verwezen worden naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals reeds bij uw eerste verzoek werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Voor zo ver u christelijke berichten post op sociale media, wordt verder opgemerkt dat, gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, verwacht kan worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat deze berichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn (CGVS, p. 16).

Voorgaande vaststellingen aangaande de weinige aandacht die Iraanse autoriteiten schenken aan wat asielzoekers in het buitenland hebben gezegd/gedaan gelden eveneens voor uw enkele deelnames in Nederland aan een protestactie tegen het Iraanse regime waarvan u enkele foto's ter staving neerlegde. Ook hier brengt u bovendien geen enkel element aan waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn of u hierdoor zouden viseren. U formuleert hieromtrent trouwens ook geen vrees ten aanzien van Iran. Uit niets blijkt trouwens dat u, in België geen politieke activiteiten heeft, zich bij een terugkeer naar Iran als tegenstander van het regime zal manifesteren.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Aan uw identiteit en uw passages in Nederland en Duitsland, zoals aangetoond met kopies van uw paspoort, shenasnameh en mellikaart en kopies van uw Nederlandse en Duitse documenten, wordt in deze beslissing niet getwijfeld. Overigens wordt gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen aangaande uw paspoort. U verklaarde immers dat uw paspoort, net als uw shenasnameh, mellikaart en legerkaart, werd ingehouden door de Nederlandse autoriteiten (verklaring DVZ, vraag 28). In Nederland verklaarde u bij uw eerste verzoek echter dat u uw legerkaart in Iran liet en dat u uw paspoort van Turkije naar Iran terugstuurde, maar het daar niet aankwam (rapport eerste gehoor, p. 8-9, rapport nader gehoor, p. 5). U legde er enkel uw mellikaart en shenasnameh neer. Bij uw tweede verzoek in Nederland legde u geen documenten voor, zo blijkt uit de beschikking van 3.6.2019. Het vermoeden wordt hierdoor gewekt dat u uw paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties. Uw overige documenten werden in deze beslissing reeds besproken.

De opmerkingen die u maakte over de notities van het persoonlijk onderhoud hebben geen inhoudelijke impact.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Waar er in de bestreden beslissing wordt verwezen naar zijn verzoek(en) om internationale bescherming in Nederland, doet verzoeker gelden:

“Verzoeker wenst hier te antwoorden, verwijzend naar volgend Richtlijn: UKBA, Asylum Instructions, Considering Asylum claims and Assessing Credibility”, February 2012, p. 15:

(...)

Het CGVS verwijst hierbij naar de beslissing aangaande verzoeker in tijden van zijn Nederlandse asielaanvraag, ondertussen al zes jaren geleden. Verzoeker wenst te antwoorden dat de kennis van verzoeker aangaande zijn godsdienst en bekering evolutief is, en vermeerderd naarmate de tijd vordert.”

Met betrekking tot de wijze waarop hij zijn land van herkomst verliet, stelt verzoeker:

“Verzoeker wenst evenwel te benadrukken dat hij de smokkelaar betaald heeft om er juist voor te zorgen dat hij het land uit kan reizen. Voor verzoeker zijn het misschien twee dagen, maar de smokkelaar had hier uiteraard jaren ervaring mee. Het CGVS houdt hier onvoldoende rekening mee.”

Betreffende de motivering waarin zijn bekering ongeloofwaardig wordt geacht, voert verzoeker aan:

“Verzoeker reageert als volgt:

Verzoeker gaf aan dat hij een gelovig moslim herkent aan zijn uiterlijk, in die zin dat een soenniet en sjiit hun klederdracht verschillend is;

E.A. (...) verkondigde wel de blijde boodschap op de werkvloer, maar dat verhinderde niet dat hij ook niet zomaar vrij kon spreken en angst had om zomaar openlijk vrij te spreken (in Iran wordt dit inderdaad strafrechtelijk vervolgd).

Verzoeker verklaarde in Nederland nog dat zijn twee collega's sinds ongeveer een jaar actief waren; in België verklaart hij dat hij niet weet wanneer ze bekeerd waren. Dit is geenszins tegenstrijdig. Minstens dient benadrukt te worden dat verzoeker al lange tijd geleden zijn interview bij de Nederlandse autoriteiten afgelegd heeft”.

Aangaande het ogenblik waarop A. hem voor het eerst aansprak over zijn houding ten aanzien van de islam, geeft verzoeker aan:

“Verzoeker wenst te benadrukken dat een persoon zijn geheugen, en dus ook zijn verhaal, kan veranderen in de tijd en dit ten gevolge van verscheidene geheugeneffecten.

Sommige herinneringen worden sterker, andere zwakker. Verlies en toename van herinneringen is eigen aan hoe het geheugen werkt. Verzoeker verwijst hierbij naar: H.E. Cameron. Refugee Status Determinations and the Limits of Memory, p. 491.

Uit psychologisch onderzoek blijkt dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal. Dit geldt ook wanneer een gebeurtenis daadwerkelijk heeft plaatsgevonden. Deze inconsistentie is niet per se een teken van ongeloofwaardigheid, (zie P.A. Granhag, P.I. van Koppen, A. Vredevelde, The Inconsistent Suspect: A Systematic Review of Different Types of Consistency in Truth Tellers and Liars. R. Bull (ed.), Investigative Interviewing. J. Herlihy en S. Turner (2006), Should discrepant accounts given by asylum seekers be taken as proof of deceit?, Torture: quarterly journal on rehabilitation of torture victims and prevention of torture, 16, p. 81).”

Omtrent het incident dat zijn directe vluchtaanleiding vormde, betoogt verzoeker:

“Ook hier wenst verzoeker te antwoorden dat sommige herinneringen juist sterker worden, andere zwakker. Verlies en toename van herinneringen is eigen aan hoe het geheugen werkt. Verzoeker verwijst hierbij naar: H.E. Cameron, Refugee Status Determinations and the Limits of Memory, p. 491.”

Waar zijn religieuze activiteiten in Europa opportunistisch worden bevonden, stelt verzoeker:

“Verzoeker antwoordt als volgt:

Zelfs als verzoekers christelijke activiteiten in Europa een opportunistisch karakter zouden hebben (quod non), dan nog dient benadrukt te worden dat hij deze activiteiten objectief wel degelijk uitoefent.

Om deze reden kan verzoeker wel degelijk in de kijker lopen door de Iraanse autoriteiten, temeer zijn handelen ook door de Iraanse autoriteiten kan gezien worden.”

Met betrekking tot de door verweerder gehanteerde landeninformatie en de motieven die hierop schragen, voert verzoeker aan:

“Verzoeker wenst evenwel te benadrukken dat het CGVS verzoeker geen enkele garantie kan verschaffen dat hij bij terugkeer naar Iran niet in de problemen zou komen, gezien de Iraanse autoriteiten steeds kunnen zien wat verzoeker online post.”

Omtrent de motivering inzake zijn deelname aan een protestactie in Nederland, stelt verzoeker:

“Verzoeker wenst evenwel te antwoorden dat verzoeker wel degelijk een element kan aanbrengen waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten hier op de hoogte van zijn, het gaat namelijk om online content, hetgeen ook in Iran kan gezien worden. Omgekeerd kan het CGVS niet bewijzen dat de Iraanse autoriteiten hier niet van op de hoogte zouden zijn.”

Verzoeker concludeert:

“Verzoeker heeft dus wel degelijk een objectieve vrees waarom hij niet naar Iran kan terugkeren. Ondergeschikt vraagt verzoeker om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, gezien hij bij terugkeer naar Iran een reëel risico loopt op ernstige schade, gezien zijn activiteiten online. De beslissing van het CGVS maakt dan ook een manifeste schending uit artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“Het huidige beroep tot vernietiging van de beslissing van het CGVS ontvankelijk en gegrond te verklaren, en bijgevolg verzoeker in hoofdorde de vluchtelingenstatus toe te kennen.

In ondergeschikte orde aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

In de meest ondergeschikte orde het dossier te willen verzenden naar het CGVS.”

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en artikel 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat hij zich zou hebben bekeerd tot het christendom. Daarnaast geeft hij aan in Nederland te hebben deelgenomen aan één of meer solidariteits- of protestacties tegen het Iraanse regime.

Als verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, kan, in tegenstelling tot wat verzoeker middels een verwijzing naar rechtsleer en psychologische lectuur tracht te laten uitschijnen, in dit kader van verzoeker wel degelijk redelijkerwijze verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

Dat er sedert verzoekers voorgehouden bekering en problemen en sedert het verzoek om internationale bescherming die hij op deze gronden indiende in Nederland reeds de nodige tijd is verstreken, doet aan het voorgaande geenszins afbreuk en staat er niet aan in de weg dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij over zijn beweerde bekering en de hieruit voortgesproten problemen en vrees op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan verhalen, zeker voor wat betreft die feiten en gebeurtenissen die cruciaal waren voor zijn bekering en die de essentie uitmaken van het relaas. De aangehaalde bekering en gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op spontane, doorleefde, coherente, consistente, gedetailleerde en duidelijke wijze uiteen te zetten.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing omtrent verzoekers voorgehouden bekering vooreerst met recht gemotiveerd:

“Volgens uw verklaringen heeft u zich in Iran bekeerd tot het christendom en vreest u om die reden vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten. Er dient echter te worden geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen. In dit kader dient vooreerst te worden opgemerkt dat het een eerste negatieve indicatie vormt voor de beweerde nood aan internationale bescherming dat u reeds eerder een verzoek om internationale bescherming afgewezen zag in een lidstaat van de EU, met name Nederland. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen en uit uw verklaringen blijkt eveneens dat u zich daar beriep op dezelfde problemen en vrees en de Nederlandse autoriteiten oordeelden blijkbaar dat deze geen aanleiding konden geven tot de toekenning van internationale bescherming. In Nederland werd uw verzoek afgewezen omdat, hoewel u op de hoogte was van basale kennis van het christendom, u niet kon overtuigen met uw verklaringen hoe u in een land als Iran in aanraking kwam met het christendom en hoe het proces van bewustwording, acceptatie en verandering heeft plaatsgevonden en hoe u dit persoonlijk heeft ervaren. Zo waren uw verklaringen omtrent uw echtscheiding, uw islamitische activiteiten nadat u zich afkeerde van de islam en de risico's die A. (...) nam door op het werk te evangeliseren niet aannemelijk, en beriep u zich op clichés omtrent geweld in de islam en liefde in het christendom. Uw Bijbelkennis en doop konden niet als doorslaggevend worden beschouwd. U kon niet afdoende duiden waarom u zich juist bij een evangelische kerkgemeenschap had laten dopen, en uw verklaringen omtrent het verspreiden van de blijde boodschap konden niet overtuigen. Aangezien uw bekering niet geloofwaardig werd geacht, was het niet aannemelijk dat u als gevolg daarvan in Iran in de problemen zou zijn gekomen. Bovendien legde u aangaande uw relaas vage, summiere verklaringen af en bevatte het relaas veel ongerijmde wendingen en toevalligheden. Hierbij werd aangestipt dat het wel erg toevallig was dat u net eten ging halen toen de inval plaatsvond en dat het adres van uw huurwoning niet bij de autoriteiten gekend was, dat het vreemd was dat u niet op de hoogte was van het lot van uw drie kompanen, en dat er aan de manier waarop u Iran verklaarde te hebben verlaten geen geloof kon worden gehecht. (voornemen d.d. 27.9.2016, p. 2-7, beschikking d.d. 29.9.2016, uitspraak van de Rechtbank van Den Haag d.d. 29.11.2016r).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Door eenvoudigweg aan te geven dat zijn verzoek om internationale bescherming in Nederland reeds dateert van zes jaren geleden en dat zijn kennis inzake zijn godsdienst en bekering evolutief is en vermeerdert met de tijd, ontkracht verzoeker de voormelde motieven immers hoegenaamd niet. Dat verzoekers beweerde bekering en problemen, die zich zouden hebben gesitueerd in de periode 2014-2015, in Nederland eind 2016 meermaals ongeloofwaardig werden bevonden omwille van de voormelde redenen, doet weldegelijk en ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze vermeende bekering en problemen.

Verzoeker laat de bestreden beslissing in dit kader bovendien geheel onverlet waar gemotiveerd wordt: *“Dat u zich daarbij amper bleek te hebben geïnformeerd en kennelijk onwetend bleek omtrent de reden waarom uw verzoek om internationale bescherming in Nederland werd afgewezen (CGVS, p. 12), getuigt daarenboven van een ernstig en verregaand gebrek aan interesse in uw voorgehouden problemen en situatie en doet manifest afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vermeende nood aan internationale bescherming.”*

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, onverminderd gelden.

Betreffende verzoekers voorgehouden bekering wordt in de bestreden beslissing bovendien met recht gemotiveerd:

“Aangaande de aanleiding voor uw bekering, verwees u naar uw huwelijk en de problemen die u met uw echtgenote en haar familie zou hebben gekend omwille van het feit dat zij erg gelovig waren. Het is hierbij opmerkelijk dat u, die zelf wel moslim was maar niet echt gelovig, zou huwen met een meisje uit een

dergelijke familie. Hiernaar gevraagd, stelde u dat u uw echtgenote en haar familie niet goed kende voor u met haar huwde (CGVS, p. 6). Hoewel u kan worden gevolgd in de redenering dat de normen en waarden in Iran anders zijn, is het weinig aannemelijk dat u en uw schoonfamilie zich over dit aspect niet zouden hebben geïnformeerd, te meer daar u, blijkens de verklaringen die u in Nederland in het kader van uw verzoek aflegde, een verloving kende van negen maanden (rapport nader gehoor, p. 10). Overigens gaf u zelf aan dat een gelovig moslim onder meer aan zijn uiterlijk te herkennen is (CGVS, p. 6-7)."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Voor de vaststelling dat het onaannemelijk is dat hij zou huwen met een meisje uit een dergelijke religieuze familie en zich hierover in het geheel niet zou hebben geïnformeerd, biedt hij niet de minste uitleg. Bovendien blijkt uit verzoekers voormelde verklaringen dat hij weldegelijk duidelijk aangaf dat hij een gelovig moslim kon herkennen. Zo droeg deze volgens hem bijvoorbeeld geen korte mouwen en geen T-shirt, droeg deze zwarte kledij wanneer er een feest was ter gelegenheid van een imam of dergelijke en scheerde deze zijn baard niet met een scheermes. Dat hij voorafgaand aan zijn huwelijk geheel niet zou hebben geweten dat zijn schoonfamilie dergelijke religieus was, is dan ook niet geloofwaardig. Evenmin is het in dit kader overigens geloofwaardig dat een dergelijke religieuze familie een persoon als verzoeker, die naar eigen zeggen door moslims werd bekritiseerd om zijn uiterlijk en onder meer werd aangesproken op het feit dat hij zijn baard had geschoren met een scheermes (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.6-7), zou hebben toegestaan om te huwen met één van haar familieleden.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Voorts is het opmerkelijk dat u niets wist over de religieuze beleving van E.A. (...), de persoon die u evangeliseerde, over hoe hij christen was geworden en van waar hij zijn kennis aangaande het christendom haalde (CGVS, p. 8). Uw verklaring daarvoor, dat hij het omwille van de veiligheid niet vermeldde, kan geenszins overtuigen in het licht van het feit dat hij wel het risico nam om op de werkvloer de blijde boodschap te verkondigen."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Gelet op de belangrijke rol die E.A. zou hebben gespeeld in zijn bekeringsproces en de vele gesprekken die hij met deze persoon beweerde te hebben gehad over de religie, is het manifest onaannemelijk dat verzoeker niets kon aangeven over diens bekering, diens religieuze beleving en de herkomst van diens kennis aangaande het christendom. Dat E.A. het wel zou hebben aangedurfd om de blijde boodschap te verkondigen op de werkvloer, verzoeker te onderwijzen in het christendom en veelvuldig gesprekken met verzoeker te voeren over deze religie doch het niet zou hebben aangedurfd om verzoeker daarbij te vertellen over zijn eigen bekering, religieuze beleving en kennis, is immers in het geheel niet geloofwaardig.

Verder wordt in de bestreden beslissing op gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

"Bovendien verklaarde u spontaan dat u niet wist wanneer de twee andere collega's bekeerd waren (CGVS, p. 8), terwijl u in Nederland vertelde dat zij ook door A. (...) werden geëvangeliiseerd en dat zij sinds ongeveer een jaar actief waren (rapport nader gehoor, p. 8)."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Zijn voormelde verklaringen zijn, in tegenstelling met wat hij tracht te laten uitschijnen, vooreerst wel degelijk duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en met elkaar in strijd. Bovendien was het, zoals ook reeds hoger werd opgemerkt, geenszins onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij, indien zijn verklaringen zouden stroken met de werkelijkheid, ook enkele jaren na zijn beweerde bekering nog zou kunnen aangeven door wie en wanneer de twee andere collega's met wie hij samen met E.A. religieuze bijeenkomsten hield zouden zijn bekeerd tot het christendom.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

"Voorts wordt verwezen naar uw verklaring dat A. (...) u reeds na drie maanden na uw start op uw werkplek voor het eerst aansprak over uw negatieve houding ten aanzien van de islam, nadat hij had gezien dat u niet meedeelde aan het gebed en aan de vasten (CGVS, p. 5). Dit komt bevreemdend over gezien het feit dat de vastenperiode in 2012 plaatsvond in juli en augustus, en dus niet in de periode tussen uw aanstelling op het werk en het moment dat A. (...) u zou hebben aangesproken. U begon immers pas in maand 7 van 1391 (september/oktober 2012) op die plaats te werken, na uw echtscheiding (CGVS, p. 5). Verder verklaarde u in Nederland trouwens dat u op uw werk soms nog heeft gebeden, wat op zich dan weer moeilijk te verzoenen valt met uw bewering dat u omwille van uw echtscheiding (die werd uitgesproken op 22 mei 2012) vanaf 2012 niets meer met de islam te maken wilde hebben (rapport nader gehoor, p. 10-11).

Deze elementen zetten de geloofwaardigheid van uw beweerde geloofsovertuiging verder op de helling."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Omwille van de reeds hoger aangehaalde redenen, was het geenszins onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij ook enige tijd na de aangevoerde feiten en tot op heden nog zou kunnen aangeven wanneer hij voor het eerst door E.A. zou zijn aangesproken over zijn negatieve houding tegenover de islam en dat hij op consistente wijze zou kunnen aangeven of hij op zijn werk al dan niet nog bad.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Betreffende de directe aanleiding voor uw vertrek uit Iran, verklaarde u dat u op donderdagmiddag eten was gaan halen en bij terugkeer politiewagens zag staan aan uw bedrijf. U zag hoe uw drie collega’s, met wie u samen de bijbel bestudeerde, werden meegenomen (CGVS, p. 13). Gevraagd hoe de autoriteiten jullie op het spoor kwamen, verklaarde u dat u er niet zeker van was, maar dat er een paar maanden eerder een andere collega was binnengekomen tijdens jullie sessie (CGVS, p. 14). Toen u in Nederland werd gehoord, verklaarde u echter dat u wagens met zwaailichten aan uw werk zag en precies wist hoe laat het was (rapport nader gehoor, p. 6). Gevraagd hoe u wist dat ze voor jullie kwamen, zei u dat het maar om één reden kon zijn, dat u niet wist wat uw collega’s deden toen de politie kwam, dat u hen niet zag (rapport nader gehoor, p. 9). U zag niet dat er daadwerkelijk mensen werden gearresteerd (rapport nader gehoor, p. 12). U stelde dat het een feit was dat u verraden was, maar wist niet wie het lek was of hoe het stand was gekomen (rapport nader gehoor, p. 9). Deze flagrante tegenstrijdigheden ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Bijgevolg wordt ook uw bekering verder ondergraven.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Omwille van de reeds hoger aangehaalde redenen, vormen noch het tijdsverloop sedert de gebeurtenissen, noch de wijze waarop het geheugen volgens verzoeker functioneert een afdoende verklaring voor de voormelde, flagrante tegenstrijdigheden met betrekking tot de feiten en gebeurtenissen die cruciaal waren voor en de essentie uitmaken van zijn asielrelaas. De voormelde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid, de directe aanleiding zouden hebben gevormd voor zijn vertrek en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat hij bij machte zou moeten zijn hierover op spontane, doorleefde, coherente, consistente, gedetailleerde en geloofwaardige wijze te verhalen.

Het voorgaande klemmt nog des te meer nu in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld:

“Wat betreft uw vertrek uit Iran, verklaarde u dat u het land aan de hand van uw eigen paspoort op legale wijze via de luchthaven kon verlaten. Uw neef zou hebben geregeld dat u zonder problemen alle controles op de luchthaven kon passeren (CGVS, p. 15). Er kunnen echter grote vraagtekens worden geplaatst bij deze verklaring. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat het, gezien het grote aantal controleposten op de luchthaven, quasi onmogelijk is om zonder problemen door de luchthaven te passeren. Het is weinig aannemelijk dat een persoon ertoe in staat zou zijn om in enkele dagen te kunnen regelen (u verliet uw land twee dagen na het ontstaan van uw problemen) en dat uw neef aldus op de dag van uw voorzien vertrek uit Iran op alle cruciale controleposten in de luchthaven personeel zou kunnen inzetten om u te laten passeren. Dat u, ondanks de door u geschetste vrees voor de Iraanse autoriteiten, trouwens alsnog het risico nam om legaal het land te verlaten ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw vluchtaanleiding.

(...)

Overigens wordt gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen aangaande uw paspoort. U verklaarde immers dat uw paspoort, net als uw shenasnameh, mellikaart en legerkaart, werd ingehouden door de Nederlandse autoriteiten (verklaring DVZ, vraag 28). In Nederland verklaarde u bij uw eerste verzoek echter dat u uw legerkaart in Iran liet en dat u uw paspoort van Turkije naar Iran terugstuurde, maar het daar niet aankwam (rapport eerste gehoor, p. 8-9, rapport nader gehoor, p. 5). U legde er enkel uw mellikaart en shenasnameh neer. Bij uw tweede verzoek in Nederland legde u geen documenten voor, zo blijkt uit de beschikking van 3.6.2019. Het vermoeden wordt hierdoor gewekt dat u uw paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Vooreerst acht de Raad het, gelet op de beschikbare landeninformatie, ook wanneer er rekening wordt gehouden dat verzoeker de hulp van een smokkelaar zou hebben ingeroepen, samen met verweerder ongeloofwaardig dat verzoeker er op dermate korte tijd in zou zijn geslaagd om te regelen dat hij zijn land van herkomst ongestoord op legale wijze en met gebruik van zijn eigen paspoort kon verlaten. Dat verzoeker het risico zou hebben genomen om zijn land van herkomst op legale wijze en met gebruik van zijn eigen paspoort te verlaten, doet, zoals verweerder terecht opmerkt, bovendien verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn zelfverklaarde problemen en vrees. De vaststellingen inzake zijn tegenstrijdige verklaringen omtrent en het vermoedelijk achterhouden van zijn paspoort laat verzoeker daarenboven onverlet.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende bekering in Iran, aan de problemen die hieruit zouden zijn voortgesproten en aan de concrete, door verzoeker hieraan gekoppelde, vrees voor vervolging.

De Raad is verder samen met verweerder van oordeel dat, gezien verzoeker blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent zijn beweerde bekering en de hieruit voortgesproten problemen, verzoekers religieuze activiteiten in Europa en op de sociale media klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van verzoekers relaas inzake zijn bekering en problemen, oordeelt de Raad dat verzoekers religieuze activiteiten in Europa en op de sociale media een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

In de bestreden beslissing wordt in dit kader dan ook geheel terecht aangegeven:

“Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van uw initieel voorgehouden asielrelaas (uw bekering en de daaraan gekoppelde problemen) waarom u uw land van herkomst heeft ontvlucht en het derhalve op bedrieglijke wijze aanvragen van internationale bescherming vanwege de Belgische autoriteiten, hebben uw christelijke activiteiten in Europa duidelijk een opportunistisch karakter die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst aldaar het christelijk geloof zal aanhangen. Ofschoon door het Commissariaat-generaal niet ontkend wordt dat u wel enige kennis betreffende het christendom bezit, dient te worden opgemerkt dat deze kennis door studie kan worden verworven en op zich niets zegt over uw geloofsovertuiging. De door u neergelegde brieven en foto's ter staving van uw kerkgang en doop kunnen onmogelijk aantonen dat uw betrokkenheid oprecht is.

Verder kan voor wat betreft uw in Europa ontwikkelde geloofsactiviteiten (u volgt online misvieringen, bezoekt de kerk, volgt bijbelstudie en uit nazicht van uw facebookprofiel plaatst u online christelijke berichten) verwezen worden naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter (...) niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Voor zo ver u christelijke berichten post op sociale media, wordt verder opgemerkt dat, gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, verwacht kan worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat deze berichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn (CGVS, p. 16).”

Verzoeker slaagt er hoegenaamd niet in om deze motieven te ontkrachten. Door eenvoudigweg aan te geven dat hij deze activiteiten voert, te poneren dat hij daardoor weldegelijk in de kijker kan lopen van de Iraanse autoriteiten en te beweren dat de Iraanse autoriteiten steeds zouden kunnen zien wat hij online post, ontkracht verzoeker deze motieven immers op generlei wijze. Uit het geheel van de voorliggende landeninformatie blijkt genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in zijner hoofde in het geheel niet aantoonst of aannemelijk maakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat hij zou zijn bekeerd tot het christendom en aan de beweerdelijk hieruit voortgesproten problemen, verzoeker reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van zijn activiteiten in Europa en op de sociale media en verzoeker maakt, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat hij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van zijn autoriteiten zou staan. Voorts kan, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn bekering en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van zijn activiteiten in Europa en op de sociale media, redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij voorafgaand aan een terugkeer de betreffende activiteiten staakt en de berichten op de sociale media verwijdt.

In zoverre verzoeker daarnaast aanhaalt dat hij in Nederland deelnam aan één of meer protest- of solidariteitsacties van Iraniërs, dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd:

“Voorgaande vaststellingen aangaande de weinige aandacht die Iraanse autoriteiten schenken aan wat asielzoekers in het buitenland hebben gezegd/gedaan gelden eveneens voor uw enkele deelnames in Nederland aan een protestactie tegen het Iraanse regime waarvan u enkele foto’s ter staving neerlegde. Ook hier brengt u bovendien geen enkel element aan waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn of u hierdoor zouden viseren. U formuleert hieromtrent trouwens ook geen vrees ten aanzien van Iran. Uit niets blijkt trouwens dat u, in België geen politieke activiteiten heeft, zich bij een terugkeer naar Iran als tegenstander van het regime zal manifesteren.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Andermaal vergenoegt hij zich er immers toe boudweg te poneren dat zijn activiteiten in Iran gezien kunnen worden. Hiermee ontkracht hij de voormelde motieven en de informatie waarop deze motieven schragen niet. Verzoeker toont niet aan dat hij over enig concreet element beschikt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van zijn bovendien beperkte activiteiten in Nederland; laat staan dat hij zou aantonen of aannemelijk maken dat zij hem daarom zouden willen viseren of vervolgen. Bovendien blijkt uit de beschikbare landeninformatie, zoals reeds hoger werd aangehaald, genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden herhaald dat verzoeker, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in zijner hoofde in het geheel niet aantoot of aannemelijk maakt.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het christelijke geloof zal aanhangen en/of politieke activiteiten tegen het Iraanse regime zal ontplooiën, dat hij zich aldaar als christen en/of tegenstander van het Iraanse regime zal manifesteren en dat hij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door zijn autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat hij ingevolge hiervan vervolging zou riskeren.

De overige door verzoeker neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.5. De Raad ziet gelet op hetgeen voorafgaat geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT